



JIŘÍ MAZUREK

SKRYTÉ

DIMENZE

SKRYTÉ
DIMENZE

Jiří Mazurek

PROLOG

V přítmí nad trojúhelníkovým stolem se rozzářil hologram mladého, černovlasého muže. Padesátník s řídnoucími, hnědými vlasy a nezdravě nažloutlou pletí, usazený na lenošce naproti stolku, se naklonil k hologramu.

„Na Marsu došlo k anomálii, pane,“ oznámil černovlasý. „Má přesně ty atributy, které jste mi přikázal sledovat.“

„Ukaž mi místo, kde k ní došlo,“ poručil starší muž.

Hlava zmizela a nahradil ji povrch Marsu. Obraz zaostřil na mohutné údolí poblíž Marsovského rovníku.

„Anomálie se nachází nedaleko Valles Marineris,“ řekl mladík. „Na planině Tharsis.“

Marsovský povrch se přiblížil natolik, že bylo možné rozeznat jednotlivé hory a rokle.

„Ukaž mi trojrozměrný obraz té anomálie ve viditelné, infračervené a mikrovlnné oblasti spektra.“

„Jistě, pane.“

Mars vystřídala soustava čar v prostoru, divoká změť křivek a jejich průsečíků, ve které by se dokázala orientovat jen hrstka lidí na světě. Muž s nezdravou pletí patřil mezi ně. Nechal obraz rotovat, přibližovat, a přidával řezy dalšími rovinami.

„To mi stačí,“ řekl po několika minutách, mávl dlaní, jako by odháněl mouchu, a komplexní obrazce pohasly.

Místo nich se nad stolkem opět materializovala hlava mladšího muže. „Jde o *Druhý kontakt*, pane?“

„Nemyslím si. Řekl bych, že jde o velice neobvyklý, ale v zásadě přirozený jev. Manifestaci skrytých dimenzí. Pokud se ale opravdu jedná o *Druhý kontakt*, lidstvu hrozí bezprostřední nebezpečí, a měli bychom na to adekvátně reagovat.“

„Souhlasím, pane. Navrhuji poslat na Tharsis účastníky *Prvního kontaktu*.“

„Máš na mysli ty čtyři muže, co jediní přežili události na Nové Zemi?“

„Ano, pane.“

„Pak určitě víš, že dva z nich jsou pro nás nedostupní.“

„Ano, pane. Ale jsou tu ještě zbylí dva.“

Starší muž chvíli přemýšlel. „Dobrá. Já si vezmu na starost průzkumníka a ty kapitána. Udělej, co je v tvých silách, abys ho dostal na místo. Přiveď tam i nějakého teoretického fyzika. A pokud to bude možné, zařid', aby se o anomálii nedozvěděl nikdo další. Nepotřebujeme tam žádné novináře, agenty, ani dobrodruhy.“

„Rozumím, pane.“

„V každém případě děkuji za upozornění, C'é. A propos, jak to vypadá s naším problémem technické singularity?“

„Nic nového, pane. Je jisté, že singularita nastala, ale ještě se mi ji nepodařilo přiřadit ke konkrétnímu superpočítači. Nicméně na problému intenzivně pracuji.“

„Pracuj dál. Informuj mě, jakmile se dozvíš něco nového. To je vše.“

„Rozumím, pane.“

Hologram zhasl a zanechal staršího muže ponořeného v myšlenkách.

ČÁST I

KAPITOLA 1

Červen 2043, Wrangelův ostrov

Wrangelův ostrov je bohem zapomenutým kouskem pevniny ležícím 140 kilometrů severně od pobřeží východní Sibíře. Ostrov má délku asi 150 kilometrů a rozlohu 7 670 kilometrů čtverečních. Je útočištěm arktické fauny, především ledních medvědů, polárních lišek, tuleňů mrožů nebo lumíků. Vody kolem ostrova jsou vyhledávanými lovišti velryby grónské a velryby šedé. Od roku 2004 je ostrov zapsán jako nejsevernější přírodní rezervace světa v databázi UNESCO. V současnosti nemá stále ani sezónní osídlení, s výjimkou jednoho obyvatele na jižním cípu ostrova. Klima ostrova je velmi chladné, ani v červenci nevystupují teploty nad pět stupňů Celsia.

Muž, který si posledních dvacet let říkal *Yetti*, si protáhl záda. Stál v půlmetrové díře a prohlížel si výsledek celotýdenní práce. Odkrývání naleziště ve věčně zmrzlé půdě pomocí obyčejné lopatky a rýče nešlo právě rychle. Yetti se usmál pod černým plnovousem s kousky ledu, které se na vousech srážely z jeho dechu.

Konečně! Z věčně zamrzlé půdy trčel zahnutý mamutí kel.

Málokdo ví, že Wrangelův ostrov je posledním známým útočištěm mamutů. Podle kosterních pozůstatků se usuzuje, že ještě kolem roku

2 000 před naším letopočtem zde žilo 500 až 1 000 mamutů, a poslední jedinci druhu *mammuthus primigenius* zde žili ještě 1 500 let před naším letopočtem, a byli tak současníky například faraona Thutmose II., krále a zákonodárce Chammurapiho nebo biblického Mojžíše.

Yetti opatrně vytáhl kel z výkopu. Objevený kousek se řadil k těm menším, přesto nebyl o nic méně cenný. Největší nalezené mamutí kly dosahovaly délky 4,9 metru a váhy 84 kilogramů. Na Wrangelově ostrově však žila populace mamutů trpasličích, kteří dosahovali výšky jen kolem dvou metrů. Yetti odhadl, že vykopaný kel by mohl mít na délku metr a půl, a hmotnost kolem 25 kilogramů. Pokud by jej prodal na černém trhu, dostal by za něj okolo dvaceti tisíc amerických dolarů. Ohleduplně složil cenný nález na saně, nazul si lyže, zapráhnul se do popruhů a vydal se zpět k pobřeží.

Jeho domov v zátocě Zvězdnyj tvořily tři navenek totožné šedé buňky z prefabrikovaného betonu o užité ploše 22 metrů čtverečných, orientované do tvaru třístranné růžice. Jedna buňka sloužila k bydlení, druhá jako sklad a třetí poskytovala technické zázemí včetně dvou dieselových agregátů dodávajících elektřinu a teplo.

Žil tu ve vyhnanství už přes dvacet let. Jak dlouho přesně, to nevěděl. Od jisté doby přestal dny, měsíce i roky počítat. Ani na pevnině to nikoho nezajímalo. Poslední kalendář, který mu doručili, pocházel z roku 2026. Výborně se hodil na rozdělení ohně v kamnech.

Yetti neměl žádné rádio, televizi, internet nebo počítač, zkrátka nic, co by umožnilo kontakt se světem. Jednou sestavil rádio ze součástek, které získal z nefunkční mikrovlnné trouby, jenže rádio fungovalo jen týden.

Jindy se pokusil nasimulovat zdravotní problémy, ale ani to mu nebylo nic platné. Z vrtulníku mu shodili léky s tištěným návodem, jak si je aplikovat, a brožurku první pomoci. Nepřiletěl za ním žádný doktor, nekonalo se žádné vyšetření. Byl si celkem jistý, že pokud by ho skutečně postihly akutní zdravotní problémy ohrožující jeho život, nechali by ho raději zemřít, než by riskovali jeho kontakt s jinými osobami.

Po několika letech samoty se se svou situací smířil. A více než to. Už si nedokázal představit, že by žil jinde. Měl pro sebe celý ostrov o rozloze velkoměsta, nádhernou přírodu nezasazenou člověkem, divokou faunu a flóru, absolutně čistý vzduch a vodu, a nádhernou podívanou ve formě polární záře každý druhý den.

Únik z ostrova se zdál absolutně nemožný. Ledoborce ani rybáři tu nezastavovali, přeplavat 140 kilometrů vody o teplotě těsně nad nulou nepřipadalo v úvahu. Přejít v zimě ledem na pevninu nebylo reálné proto, že led nebýval kompaktní, a jediný chybný krok by znamenal pád do vody. I kdyby se z ní nakonec dostal, do deseti minut by zemřel na podchlazení.

Wrangelův ostrov byl celý jeho svět. Jen jeho. Přesto se mu občas zastesklo po svobodě. Nikdy nezapomněl na to, že je tu nedobrovolně, že je zajatcem někoho mocného v Moskvě, kterého nikdy neviděl a ani neznal jeho jméno. Bylo to absurdní.

A také čím dál více toužil po lidské společnosti.

A proto před dvanácti lety začal s plánem útěku.

Každý měsíc přilétal vrtulník KA 56 Aligátor s potravinami a dalším proviantem nutným pro jeho přežití v drsných podmínkách Arktidy. Vrtulník nikdy neklesl níže než na nějakých dvacet metrů. Dolů na zem spustil dvě dřevěné bedny a barel s naftou. V jedné bedně bylo jídlo, v druhé různé náhradní díly, oblečení, hygienické potřeby a další věci, o které požádal. Yetti náklad uvolnil ze závěsu a nazpět poslal dvě prázdné bedny z minulého měsíce plus papírek se seznamem požadavků na další dodávku. Když se mu podařilo v divočině najít mamutí kly, poslal je nahoru. Dle nepsané dohody mu pak v příští várce vrtulník přivezl něco speciálního, například přehrávač hudby, čokoládu nebo balíček kávy.

Posádka si nikdy nevšimla, že s vrácenými bednami není něco v pořádku.

Každá se skládala z pěti dřevěných latěk těsně nad sebou. Yetti bednu rozložil a zase složil, ale tak, že na kratších stranách zůstaly laťky jen čtyři. Čistý zisk z jedné bedny tak byly dvě laťky. Za měsíc to dělalo čtyři laťky. Za rok pak 48 latěk. A za dvanáct let celkem 576 latěk, které ukryl mimo stanici. Na stanici, v tajné schránce, skrýval notes s nákresem lodi. Potřeboval ještě dva roky a 96 latěk, aby si byl jistý, že vyrobené plavidlo bude dostatečně robustní a s dostatečným výtlakem, aby jej přepravilo k pevnině.

A tou pevninou nemyslel ruskou Čukotku, ale americkou Aljašku. Rusko ho zradilo, když ho poslalo do vyhnanství. A on neměl v plánu

se tam vracet. Potřeboval plavidlo schopné překonat Beringovu úžinu do Ameriky, do země, kde by mohl znovu anonymně a svobodně žít.

Vrtulník přiletěl jako obvykle z jihovýchodu a rozvířil sněh na základně. Yetti se mu vydal naproti. Vrtulník se ve vzduchu otočil kolem dokola, a začal nečekaně klesat, až se jeho lyže dotkly sněhu jen pár desítek metrů od jediného obyvatele ostrova.

Yetti zůstal stát, šokovaný nezvyklým chováním pilota. Dveře vrtulníku se otevřely a vystoupil z nich muž v husté kožešině. Pravačkou si přidržoval beranici na hlavě a rychlým krokem se blížil. Něco přitom křičel, ale jeho slova zanikala v řevu rotoru.

Teprve když se nečekaný návštěvník přiblížil na tři kroky, Yetti zaslechl, co říká.

„Nastupte si,“ volal muž. „Honem! Dělejte!“

Muž, který se narodil pod jménem Aivars Balakin, váhavým krokem zamířil k helikoptěře.

Aligátor přistál na horní palubě ledoborce, který na první pohled vypadal jako civilní plavidlo, ale Balakin poznal nenápadné úpravy, které jej ve skutečnosti proměnily ve vojenskou pevnost. Dva vojáci v zimních maskáčích a s kalašnikovy jej dovedli na před, po úzkém

schodišti sešli o palubu níže, až se zastavili u dveří vykládaných světlým dřevem.

Balakin si cestou nenápadně prohlédl insignie obou vojáků. Ačkoli od jeho služby v armádě uběhlo více než dvacet let, některé věci se očividně nezměnily. Voják nalevo byl rotný, voják napravo poručík.

To znamenalo, že jde o něco opravdu důležitého.

Jinak by neposlali důstojníka...

Jejich uniformy prozrazovaly, že patří ke speciálním jednotkám, zkráceně *Specnaz*. Balakin se pokusil vybavit si uniformu, kterou nosil oddíl plukovníka Nazarova na Nové Zemi.

Možná se jedná o stejnou jednotku.

Jistý si ovšem nebyl.

Po krátkém zaklepání se ozvalo zvučné: „Vstupte.“

Poručík Balakinovi kývnutím hlavy naznačil, aby poslechl.

Prostorná kajuta byla celá obložená dřevem a pokrytá tlustým perským kobercem. Levou stranu zabírala knihovna, vpravo se z panoramatického okna otevíral nádherný výhled na moře a ledové kry obklopující ledoborec. U okna seděl na elektrickém vozíčku starý muž. Nikdo jiný v místnosti nebyl.

Když stařec zaregistroval Balakinův příchod, elektromotor vozíku tiše zabzučel a přepravil svého majitele blíž k příchozímu.

Balakin zůstal stát uprostřed místnosti.

Starý muž si jej dlouze prohlížel bez jediného slova. Neměl na sobě uniformu, a přece z jeho hlasu vyzařovala vojenská autorita.

„Hodně jsem o vás slyšel,“ řekl. „V minulosti jste prokázal své vlasti vynikající službu, svobodníku.“

„Tak vynikající, že mě za odměnu poslali do vyhnanství,“ opáčil Balakin.

Stařec jeho slova ignoroval a dál si mladšího muže se zájmem prohlížel.

„To vy jste nařídil, aby mě tam poslali?“ zeptal se Balakin. „To vy jste řídil operaci *Polární záře*?“

Starcova hlava mírně poskočila v gestu přitakání. „Ach, ano. Myslím, že bych se měl představit. Jsem generálmajor Kalinin, ve výslužbě.“

Generál musel mít už hodně přes osmdesát let, jeho plešatá hlava byla posetá jaterními skvrnami a celkově působil staře a unaveně.

„Zničil jste mi život, pane.“

Generál Kalinin se jen ušklíbl a mávl rukou. „Pro dobro své vlasti jsem zničil tisíce životů. Ten váš byl bezvýznamný. Tedy až dosud,“ opravil se. „Teď vás potřebujeme. Ruská federace vás potřebuje.“

Balakin ucítil lehké zašimrání v oblasti žaludku.

„Jste stále oficiálně veden jako zaměstnanec armády Ruské federace, svobodníku. A armáda, tedy jedna její složka,“ generál se zašklebil, „Vás posílá na vaši poslední misi.“

Balakin přešlápl. „Rozumím, ale musím vás varovat, pane. Jestli se z té mise vrátím, budu žádat spravedlnost,“ opáčil.

Generál se jen zasmál. „Upřímnost nade vše! Obávám se, že hrozeb není zapotřebí. Až se vrátíte, já už tu nebudu. Mou funkci převezme příští týden plukovník Jegorov.“ Starý muž se na několik sekund odmlčel s pohledem upřeným na neurčité místo na koberci. Když

znovu promluvil, zněl jeho hlas stejně pevně jako předtím. „Když dovolíte, rád bych přešel k věci. K vaší misi.“

Balakin polkl. „A když odmítnu?“

„No,“ generál Kalinin složil ruce do klína. „Někdo se už o vás postará. Natrvalo.“

Balakin se krátce odmlčel. „Pokud splním misi, žádám o to, abych získal svobodu, pane.“

Generál přikývl a mlaskl. „To mohu zařídit.“

Průzkumník přikývl. „V tom případě říkám ano. Kam mě pošlete, pane?“

„Na místo, které je ještě odlehlejší a nehostinnější než váš dosavadní domov,“ generálovy tenké rty se roztáhly a zkřivily. Balakin netušil, jestli je to srdečný úsměv, nebo škodolibý škleb.

„Posíláte mě do Antarktidy?“ zkusil hádat.

Tentokrát se generál usmál od ucha k uchu. „Do Antarktidy? To ne. Někam dál. Mnohem dál, svobodníku.“

KAPITOLA 2

Červen 2043. Stanice Puškin, Ophir Chasma, Mars

Marsovskou stanicí Puškin tvořilo pět obydlených kupolí-habitatů uspořádaných do pravidelného pětiúhelníku. Habitaty nesly jména slavných ruských kosmonautů *Gagarin, Titov, Těreškovová, Leonov* a *Krikaljov*, a skládaly se ze tří vzduchotěsných modulů A, B a C. Uprostřed pětiúhelníku se nacházela největší kupole, hydroponická zahrada.

Jakov Romanov se přihlásil do staniční sítě pomocí počítače o velikosti hodinek na předloktí. Vlevo se zobrazilo stavové okno základny, vpravo aktuální hovory. Právě teď bylo do sítě přihlášeno dalších sedm osob z celkového počtu čtyřiceti tří obyvatel Puškina.

Z habitatu Gagarin, ve kterém bydlel Romanov, bylo online pět osob, mezi nimi i Nina Sklovská. Romanov potlačil nutkání pozvat Ninu na večerní promítání v kině.

Možná později...

Jeden z průzkumných botů se nevrátil a Romanovou povinností jako hlavního technika základny bylo situaci vyřešit.

Přepnul staniční síť na celoplanetární marsovskou síť přezdívanou MANET. Na Zemi měli Extranet, zkráceně ENET a na Měsíci MoonNet, které nikdo neřekl jinak než MONET.

Milovníci impresionismu by zaplesali.

Na MANETu nebyla hlášena žádná další ztráta botů. Někomu se ještě ráno ztratila jahodová marmeláda.

Ta se už těžko najde. Někdo si včera dopřál hodně sladkou večeři, napadlo ho.

A to bylo všechno, co se týkalo aktuálně hlášených ztrát na stanici. Průzkumný bot B-106 byl výjimkou. Ačkoli byla konstrukce autonomních robotů robustní a maximálně přizpůsobena zdejšími podmínkám, čas od času si rudá planeta vybrala svou daň.

Romanov zkontroloval venkovní počasí. Displej na předloktí okamžitě zaplnila data a grafy. Celé dopoledne mělo být jasno, téměř bezvětrí, teplota plus dva stupně Celsia, dohlednost tři kilometry. Předpověď sluneční aktivity ukazovala nejnižší stupeň z pěti.

Výborně, pomyslel si. Nadešel čas vydat se za Stošestkou.

Kolem nohou mu projel údržbářský robot. Z chodby zaslechl zvýšené hlasy, ženský a mužský, a kroky, které po několika vteřinách utichly.

Romanov otevřel *OKNA AKTIVIT*. „Výstup, 08:30, plánovaná doba EVA: 5 hodin.“ Počítač zprávu automaticky uložil do příslušné složky.

Odhlásil se a zamířil do modulu C. Chodba široká pouze natolik, aby se v ní vyhnuly dvě proti sobě jdoucí osoby, by v někom mohla vyvolat klaustrofobii, ale Romanov už si za ty čtyři měsíce, po které zde vykonával svou práci, na stísněné prostory zvykl.

Před vstupem do přechodové komory se nacházela šatna. Romanov se svlékl do spodního prádla a poté si ze skříňky na stěně se svým jménem vzal bílo-červený termooblek, červené boty a

kyslíkovou masku s kyslíkovou lahví. Hlouběji ve skříňce se nacházel kompletní skafandr, jaký nosili první dobyvatelé Marsu ještě před teraformací planety. Teď už skafandr nebyl potřeba.

Romanov se ustrojil a vstoupil kruhovým průlezem do přechodové komory, počkal, až se průlez uzavře, a spustil vyrovnávání tlaku. Poté otevřel vnější průlez modulu. Ucítil slabý vítr ve vlasech a do komory vletly drobné částičky marsovského prachu.

„Romanov, 8:47, EVA zahájena,“ zaprotokoloval do staničního logu a vystoupil na povrch Marsu.

Romanov zamířil k depu roverů a LAM (*Large Mars vehicles*). Zatímco rover bylo malé, otevřené vozidlo bez střechy pro dva cestující, mnohem větší, šestimístná a vzduchotěsná Lama připomínala ze všeho nejvíc tank.

Marsovský povrch pod podrážkami jeho bot slabě skřípal. Půda na Marsu měla podobné složení jako vulkanické písky na Havaji, krystalický živec, pyroxeny, a olivín. Svrchní vrstvu povrchu tvořil regolit, nezpevněný, různorodý horninový materiál na skalnatém podloží, který vznikl dopadem meteoritů, jenž milióny let promíchávaly a převracely vrstvu povrchových hornin. Červenou barvu Marsu způsoboval oxid železitý a další zoxidované sloučeniny železa. V atmosféře se vznášel všudypřítomný jemný prach, který způsoboval bolest hlavy všem osobám zodpovědným za hladký chod přístrojů na marsovském povrchu.

Romanov otevřel depo, jednoduchou hliníkovou konstrukci pokrytou polyetylénovou fólií, a nastoupil do nejbližšího roveru.

„Rover 4 aktivován,“ oznámil a náramek na předloktí jeho slova uložil k předchozím.

Přestože na povrchu čtvrté planety přistálo v posledních padesáti letech několik desítek sond a průzkumných vozidel, amerických, ruských, čínských, indických a dokonce i brazilských, žádné nenašlo stopy po životě, současném ani minulém.

Mars byl dokonale sterilní a dokonale mrtvý. A tedy dokonale vhodný k přeměně.

Poté, co byla v roce 2029 ratifikována *Charta o Teraformaci Marsu*, stovky sond vysadily na rudé planetě kolonie umělých bakterií produkujících kyslík a oxid uhličitý z hornin na povrchu. Baktérie se rychle množily (někteří raději používali termín „replikovaly se“) a již za patnáct let dokázaly zvýšit objem oxidu uhličitého a kyslíku v atmosféře natolik, že se tlak marsovské atmosféry zvýšil nad šest tisíc tři sta pascalů, takzvanou Armstrongovu mez, při níž začíná vřít voda při teplotě lidského těla. Pod touto mezí se začne v těle vařit krev a člověk nepřežije déle než pár desítek sekund. Nad touto mezí nic podobného nehrozí. Inženýři naprogramovali bakterie k autodestrukci, jakmile tlak marsovské atmosféry dosáhne poloviny tlaku atmosféry na Zemi. Díky vyšší koncentraci kyslíku se pak vzduch na Marsu stane pro lidi dýchatelným, a na Marsu nezůstane nic cizorodého.

Kromě lidí.

Romanov opustil depo a zamířil k posledním souřadnicím botu B-106.

Jízda na Marsu rozhodně nebyla pohodlná. Romanov by ji přirovnal k jízdě starým moskvičem po okresce někde na Sibíři. Rover vířil prach úměrně své rychlosti, proto se rozhodl jet pouze třícítkou. Kola roveru drncaly na větších kamenech, klouzaly na menších, a ty nejmenší střílely do blatníků. Objel kaluž vody a pokračoval směrem k poslednímu signálu B-106, na planinu pod Tharsis Montes. Navigace ukazovala vzdálenost 58 kilometrů mírně zvlněným terénem.

Romanov vyndal z přihrádky roveru sluchátka a pustil si nejnovější marsovské hity.

O hodinu a čtyřicet dva minut později zastavil v širokém údolí lemovaném zvětralými, oranžovými skalami. GPS v jeho pravačce ukazovala poslední známé místo výskytu B-106 pár kroků doleva, a pak rovně. Romanov obešel balvan o velikosti pračky a po pár krocích se ozvalo pípnutí.

Tady to je.

Romanov se rozhlédl kolem dokola. Po botu nebylo ani památky. Pokud po sobě Stošestka zanechala v půdě nějaké stopy, zavál je prach a písek.

„Jsem namístě,“ oznámil do audiologu. „B-106: přítomnost negativní. Trochu se tu porozhlédnu.“

Dvacet jedna sekund a šedesát pět setin sekundy po této zprávě ztratila základna Puškin s Romanovem spojení.

KAPITOLA 3

Červen 2043. Langley, Virginia, USA, Ústředí NSDA (National Security and Defence Agency)

Samantha Millerová, analytička útvaru pro Latinskou Ameriku, vyjela výtahem do třetího patra a prošla dlouhou chodbou s šedými kachličkami lemovanou dveřmi po obou stranách až na její konec. Poslední dveře vlevo nesly její jméno a vedle nich se v umělém osvětlení lesklo skenovací zařízení o velikosti dlaně.

„Zdravím, Millerová!“

Dveře protějščí kanceláře se otevřely jen natolik, aby odhalily úzký obličej orámovaný zrzavými vlasy a úlisným úsměvem. Sean Finley byl analytikem ve stejné sekci jako ona, ale tím to končilo. Alespoň pro ni.

Bohužel, Finley to viděl jinak, a choval se dotěrně už od doby, co se sem před rokem nastěhoval. Některé ženy z dolních pater po něm slintaly, ale jí se dělalo nevolno, sotva ho zahlédla.

Proč právě já? zasténala v duchu.

„Kdy nás pozveš k sobě domů oslavit ty tvoje kulatiny?“ To už otevřel dveře dokořán. „Slyšel jsem, že máš fajnový gauč a super virtuální realitu.“

Millerová přiložila dlaň ke skeneru a modlila se, aby se dveře otevřely co nejrychleji. Sean mezitím pokračoval v monologu. Na tváři se mu objevil škleb, který měl asi představovat svůdný úsměv.

„Nechal jsem si dát nový implantát. Tam dole. Mohl bych ti ukázat, co všechno ...“

Blikla zelená a dveře její kanceláře se konečně bezhlučně otevřely. Ukázala Seanovi zvednutý prostředníček a zabouchla za sebou.

Idiot!

Tohle na své práci nesnášela, tu přemíru zájmu od kolegů-mužů, ale i několika žen a jednoho exempláře neurčitého pohlaví, kterého/kterou zaměstnávali jen proto, aby naplnili kvóty pro LGBT+.

Samozřejmě, že věděla, co se o ní povídá.

Chytrá a sexy.

Tak jasně...

Nedostupná a od rány.

To spíš...

Neměla žádný delší vztah od doby, co odešla z vysoké. Vlastně si nepamatovala, že by měla za poslední roky vůbec nějaký vztah.

A to mi bylo minulý týden třicet...

Vložila si do pravého ucha miniaturní komunikátor a usedla ke svému pracovnímu stolu. Položila na něj pravou dlaň a deska stolu, ve skutečnosti jeden obří dotykový displej, se probudila k životu. Přehlédla složky, soubory a komunikační kanály, které se automaticky otevíraly, když na ně pohlédla. Systém založený na pohybu zorniček nebyl vždy dokonalý, ale Millerové vyhovoval.

Z Intra-chatu se vynořila zpráva, kterou rozklikla mrknutím svých dlouhých řas. Objevila se tvář Michaela Schumana, kolegy, se kterým

kdysi spolupracovala na jednom zahraničním případě, a krátké sdělení.

Ach ne, uklouzlo jí, jakmile si přečetla první řádek.

Schuman byl včera večer zastřelen lupičem ve svém vlastním domě.

Millerová bez hnutí zírala na zprávu o incidentu.

A pak se v myšlenkách přenesla o necelé dva roky zpět.

Setkali se v jednom lokále na okraji Tegucigalpy. Ona a Schuman seděli na jedné straně starého rozvrzaného stolu, ti tři zarostlí muži naproti. Číšník přinesl dvě piva a limonádu.

Všichni tři cizinci mluvili dostatečně dobře anglicky na to, aby se dorozuměli. Nejasnosti přetlumočil z ruštiny Mick. Hovořil třiceti osmi různými jazyky, za což přirozeně vděčil víc svému jazykovému implantátu než vlastní píli.

Stačila půl hodina na to, aby jí bylo jasné, že muži nelžou o tom, co se jim přihodilo, jakkoli to znělo neuvěřitelné. Mick přenášel veškerý zvuk a obraz pomocí video-implantátu šéfovi, Jayi Curtisovi, přímo do centrály NSDA.

Po další půlhodině, a dalších pivech, došel Curtis ke stejnému závěru.

„Právě jsem dostal pověření k nabídce azylu ve Spojených státech pro všechny tři,“ oznámil Mick po deseti minutách komunikace

s Langley. „Ažyl zahrnuje novou identitu a finanční prostředky do vašeho začátku v mé zemi.“

„Už jste uvažovali o budoucnosti?“ zeptala se všech tří.

Gomelskij, bývalý ponorkový kapitán, přikývl. „Ano. Celou tu dobu.“

„A?“ chtěla vědět.

„Já chci zmizet,“ oznámil Bruner, český fotograf a dobrodruh. „Nejlépe někde v Tichomoří. Jednou provždy.“

Kousla se do rtu a otočila se k Mickovi. Ten několik vteřin mlčel a přijímal instrukce. Pak přikývl. „Odsouhlaseno.“

Brunerovo přání se vyplnilo. Už nikdy o něm neslyšela. Doslova se po něm slehla zem.

„Já se chci vrátit do Ruska,“ oznámil Volkov, bývalý major letectva. „Odpovím na vaše otázky, ale pak se chci vrátit domů, k rodině.“

„Byl jste pryč dvacet čtyři let,“ řekl trpělivě Mick. „Jak si myslíte, že vás přijme rodina, přátelé a známí? Jak jim vysvětlíte své zmizení? Jak vysvětlíte, že jste za celou tu dobu ani o rok nezestárl?“

Gomelskij dlouze, rezignovaně vydechl. „Probíral jsem to s Gennadijem snad sto krát. Vysvětlil jsem mu, že když ho úřady identifikují a chytí, skončí doživotně zavřený v nějakém psychiatrickém sanatoriu.“ Gomelskij se křivě usmál. „Tedy u nás se to nazývá sanatorium. U vás asi jinak...“

Volkov nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Já si poradím, budu opatrný. Víím, jak nezbudit pozornost.“

„Je to vaše definitivní stanovisko, pane Volkove?“ zeptal se Mick.

„Ano,“ potvrdil bez váhání bývalý pilot.

Po krátké pauze a konzultaci na dálku následovalo Mickovo souhlasné přikývnutí.

„A co vy?“ obrátila se k poslednímu z trojice. Konečně měla příležitost zahledět se do těch jasných očí barvy karamele, ze kterých by jí za jiných okolností jíkala závrať.

„Už víte, že vám nemohu poskytnout další informace. Celou tu dobu, co jsem byl...“ Gomelskij zaváhal, „Co jsem byl *tam*, jsem byl v bezvědomí.“

„Nabídka platí i pro vás,“ ujistila ho.

Kapitán minutu mlčel. „Chtěl bych znovu sloužit na jaderné ponorce,“ řekl nakonec. „Na ponorce amerického námořnictva.“

Ani si neuvědomila, že přikývla, zatímco Mick vedle ní jen stěží potlačil varovné syknutí.

Gomelskij přimhouřil oči.

Všimla si, že jeho řasy jsou dlouhé skoro jako u žen. „Můžete mi to slíbit?“ Jeho melodický, hluboký hlas zněl najednou zvláště napjatě.

Schuman ji pod stolem dloubl loktem do žeber.

Ignorovala ho.

„Ano,“ odpověděla a ze všech sil se snažila, aby se jí hlas netřásl.

„V tom případě...“ Gomelskij se zhluboka nadechl a jeho pohled zabloudil někam do ztracena. „Žádám o azyl ve Spojených státech amerických.“

O několik hodin později pro ně přiletěl vrtulník NSDA. S žádným z těch tří mužů se už nesetkala, ale věděla, že jejich žádostem bylo vyhověno. Tedy až na jednu výjimku.

Případ s identifikátorem K-8264752 skončil pohřbený hluboko v datových úložištích Centrály. Pokud věděla, nikdo kromě jí samotné, Curtise a Schumana neznal obsah ani pravou identitu osob ve spisu. Nikdo další k ní neměl přístupové kódy.

Millerová se vrátila do reality. Mick byl mrtvý. Její bývalý šéf Curtis už taky nežil. Zemřel před třemi měsíci při autonehodě.

Jsem jediná, kdo o tom ví, napadlo ji. A kdo je ještě naživu...

KAPITOLA 4

Stanice Puškin, Mars

Komunikační náramek Borise Antonova, velitele základny Puškin, třikrát zapípal. Počet pípnutí byl úměrný závažnosti zprávy. Jedno pípnutí oznamovalo příchozí poštu a jiné banality. Dvě pípnutí signalizovala něčí více či méně urgentní požadavek. Tři pípnutí znamenaly událost výjimečné důležitosti.

Antonov se právě nacházel v hydroponické zahradě. Jeho první specializací byla správa komunikačních technologií, druhou pak biologie se zaměřením na pěstování plodin.

„Ano?“ zeptal se, aniž by se obtěžoval číst zprávu.

„Jde o Romanova, pane,“ odpověděl Evžen, umělá inteligence základny pojmenovaná podle Puškinovy opery. „Ztratili jsme jeho signál před dvěma hodinami, osmnácti minutami a dvaceti třemi sekundami. Pokusil jsem se s ním dvakrát spojit, ale neúspěšně.“

Bezpečnostní protokoly obsahovaly směrnici, která Evženovi nařizovala informovat vedoucího stanice v případě, že se některý obyvatel Puškina nezval ani nevykázal aktivitu na staniční síti v době od osmi hodin ráno do osmi hodin večer po dobu delší než dvě a čtvrt hodiny.

Antonov se napřímil. „Zkoušej navázat spojení každých pět minut. Co jeho rover?“

„Signál roveru je silný a čistý. Jeho přesná poloha na planině Tharsis je zde.“

Z náramku vystřelil paprsek světla, transformoval se v hologram marsovského povrchu a zaostřil na dno údolí na planině Tharsis. Poloha roveru se rozzářila červeně.

„Co bylo důvodem Romanovovy cesty?“ chtěl vědět Antonov.

„Najít B-106, jehož signál jsme ztratili včera večer. Romanov opustil stanici v 8:45. Přeposílám jeho log.“

To už byl Antonov v tunelu vedoucím do habitatu Gagarin. „Svolej schůzku v konferenční místnosti. Za pět minut. Účast všech je nutná, pokud zrovna nepracují venku!“

„Rozumím, pane.“

„Oceňuji, že jste dorazili tak rychle.“

Antonov se rozhlédl po tvářích svých kolegů a přátel. U Niny Sklovské se zastavil o něco déle. Světlovlasá bioložka byla očividně rozrušenější než ostatní a její narudlé oči zíraly do prázdna. V pravé dlani mačkala kapesník.

Antonov samozřejmě věděl, co se šušovalo v chodbách habitatu. Raději se posunul pohledem dál. V každém obličejí se odrážela větší nebo menší míra obav a znepokojení. I přes pokročilou fázi teraformace byl Mars pro život stále velmi nehostinným místem, které nepromíjelo žádné chyby.

„Evžen vám poslal zprávu, takže všichni víte, o co jde. Ztratili jsme spojení s Jakovem. Kyslík mu dojde za dvě a čtvrt hodiny a cesta na jeho poslední souřadnice trvá hodinu a tři čtvrtě. Myslím, že je z toho všem jasné, že nemáme čas na dlouhé diskuse. Na planinu Tharsis vyrazím já a doktor Nižnyj.“

Antonov vyhledal tvář vrchního lékaře Puškinovy stanice, postaršího muže se světlými vlasy a sklony k nadváze.

Doktor přikývl.

„Vadíme,“ Antonov se otočil k vedoucímu technické podpory základny, plešatému muži kolem čtyřicítky. „Potřebuji dva průzkumné boty a jeden dron. Za sedm minut v hangáru.“

„Rozumím,“ přikývl technik a chvatně opustil místnost.

„Není důvod k panice,“ prohlásil Antonov, aby uklidnil osazenstvo stanice. „Určitě ho najdeme a bude v pořádku. Pravděpodobně mu jen vypadlo spojení. To se tady stává kvůli písku a prachu pořád. Budeme udržovat nepřetržité spojení se základnou, a jakmile dorazíme na místo, rozešleme vám všem zprávu, že jsme Jakova našli a že je v pořádku. Konec porady.“

Když se rozhlédl, nezdálo se, že by měl závěr jeho řeči očekávaný účinek. Muži a ženy vstávali ze svých míst, ve tvářích neklid a zmatek.

Kéž bych měl pravdu, povzdechl si v duchu.

Ale něco hluboko uvnitř mu napovídalo opak.

Po hodině a třiceti sedmi minutách jim zbývaly k místu, kde se ztratil Romanov, poslední stovky metrů.

Antonov zpomalil rover na rychlost odpovídající chůzi. Doktor jej následoval nějakých deset metrů po jeho pravici. Objeli několik balvanů vysokých jako jednopatrový dům. Údolí lemovaly po obou stranách oranžové a našedlé vyvýšeniny, nebe bylo čisté, bez mráčku. Vítr skoro nefoukal.

„Támhle je!“ Doktor ukázal na opuštěný Romanovův rover o nějakých padesát metrů dál.

„Stop!“ poručil Antonov. „Dál půjdeme pěšky. Ale nejdřív aktivujeme boty a dron. Základno! Dorazili jsme na místo! Vidíme Jakovův rover číslo 4, posílám video. Jakov není v dohledu. Hodláme prozkoumat celou oblast pomocí dronu a botů. Teprve, až si ověříme, že nehrozí žádné nebezpečí, vydáme se hledat Jakova.“

Oba muži sesedli, otevřeli zád' svých vozidel a vytáhli ven kovovou kouli o průměru čtyřicet centimetrů, která se po dotyku se zemí rozložila do tvaru brouka se šesti nohami.

Antonov otevřel pouzdro s dronem, rozložil jeho vrtule a aktivoval ho. Dron za tichého bzučení vzlétl do výšky dvou metrů a zůstal viset na místě.

„Nejprve si prohlédneme celé místo shora,“ řekl Antonov a vytáhl ze zavazadlového prostoru roveru 3D tablet a joystick. Zavřel zavazadelník, položil na něj tablet a zapnul ho. Vzduch nad tabletem zajiskřil a hologram zobrazil je samotné u roveru z pohledu dronu. Antonov poslal dron do výšky pěti, a potom deseti metrů. Obraz

z dronu byl nádherně ostrý a zobrazoval i ty nejmenší kamínky na zemi.

„Teď prozkoumáme nejbližší okolí.“

Nechal dron kroužit nad roverem Jakova Romanova, ale kosmonaut se na záběrech neobjevil. Antonov nechal dron kroužit v rozšiřující se spirále s roverem ve středu, a společně s doktorem pozoroval holografický obraz.

„Stále nic“ utrousil Nižnyj za zamlženým hledím kyslíkové masky.

„Někde přece musí být,“ poznamenal Antonov. I on se začínal v masce potit.

Hologram náhle zhasl.

„Sakra!“ zaklel Antonov. „Ztratil jsem s dronem spojení.“ Zaklonil hlavu k obloze. „Vidíš ho někde?“

Nižnyj zvedl hlavu a otočil se kolem dokola. „Ne.“

„Základno!“ ohlásil Antonov. „Ztratili jsme spojení s dronem. Jakova jsme zatím nenašli. Určitě se nenachází v okruhu padesáti, možná sedmdesáti metrů od svého roveru. Vyšleme na průzkum oba boty. Přeposílám data z dronu do okamžiku ztráty spojení.“

„Rozumím,“ potvrdil hlas ze základny Puškin.

Nižnyj přikývl a oba muži se pustili do aktivace svých botů. Nastavili souřadnice míst, které měli boti za úkol prozkoumat, a spustili videopřenos.

Robotičtí brouci se vydali k roveru 4, obešli ho a pak zamířil každý na jinou stranu.

Antonov tentokrát ponechal na tabletu dvojrozměrný obraz, který rozdělil na půlku, aby mohli sledovat postup obou botů zároveň.

Netrvalo dlouho a obraz zhasl.

Antonov zaklel a zmáčkl tlačítko restartu v domnění, že se tablet sám vypnul. Když se po několika dlouhých vteřinách tablet znovu restartoval, displej s obrazem z kamer obou botů byl stále prázdný.

Chvíli zírali na černou obrazovku.

„Zahlédl jsem svůj bot támhle, před pár vteřinami,“ doktor ukázal ke dvoumetrové skalce ve tvaru křesla asi šedesát metrů daleko. „Zajdu pro něj a zjistíme, proč se pokazil.“

Než se stačil Antonov vzpamatovat, byl Nižnyj deset metrů daleko. Pohyboval se zvláštními přískoky, podobně jako na Měsíci. Na okamžik upoutalo jeho pozornost zatetelení vzduchu mezi balvany za roverem 4.

Když se jeho pohled vrátil zpátky ke křeslovité skalce, doktor byl pryč.

Začal foukat studený vítr a Antonovovi vyrazil na zádech ledový pot. Začal couvat ke svému roveru, oči mu těkaly ze strany na stranu a hrdlo mu svíral strach.

Zůstal na planině Tharsis sám.

KAPITOLA 5

Langley, Virginia, USA, Ústředí NSDA

„Agentko Millerová,“ na povrchu stolu se objevila dvourozměrná hlava jejího nového šéfa, Ryana Powelse. „Už jste to určitě zaslechla.“

Adaptabilní displej umožňoval i trojrozměrné zobrazení, ale hlavy vyrůstající ze stolu jí připadaly poněkud morbidní, a tak ponechala šéfův obraz ve 2D.

Powelsovi bylo šestapadesát a sloužil u Agentury už dvacet osm let. Měl téměř kulatou, holou hlavu, šedé oči, výrazný nos a tenké rty, které se usmívaly jen výjimečně. Před Curtisovou smrtí byl jeho zástupcem, a poté logicky povýšil na jeho pozici.

„Vím, že jste byli kolegové, a snad i přátelé,“ pokračoval Powels. „Upřímnou soustrast.“

Agentka jen přikývla.

O vteřinu později spojení skončilo.

Nasedla do Fordu Mustanga E a připásala se. „Start“ poručila.

Odpovědí jí bylo lehounké bzučení elektrického motoru a rozsvícení velkého displeje za volantem.

Nadiktovala adresu ze spisu a Mustang vyjel z podzemních garáží Agentury směrem na jih. Ačkoli seděla na místě řidiče, její Ford řídil

automat. Všechny vozy Agentury byly vybaveny duálním řízením, tedy manuálním i automatickým, neboť druhý způsob striktně dodržoval předpisy, a to nebylo pokaždé žádoucí...

Sedmdesát kilometrů po dálnici ujeli za půl hodiny. Auto zastavilo na kraji silnice před nízkým bílým domkem s hnědou střechou posázenou na jižní straně solárními panely.

Vystoupila a hned si všimla bílé cedule zapíchnuté do trávničku.

NA PRODEJ

Zaklela a těch pár metrů ke dveřím domu, v němž měl bydlet Alexander Gomelskij pod jménem Alex Arthur Hunter, zdolala poklusem.

Dveře byly otevřené. Přesto zaklepala a váhavě vstoupila dovnitř, jen aby se ujistila, že je dům prázdný.

Nemýlila se.

Kromě linolea nebylo uvnitř vůbec nic.

Když vyšla zpět na ostré polední slunce, zamávala na ní paní odvedle. Millerová kývla na pozdrav.

„Nevíte, jak dlouho je tenhle dům na prodej?“ zeptala se sousedky.

„Asi dva měsíce,“ odpověděla stará paní. „To už ste dneska druhý člověk, co se ptá.“

„Druhý?“ zamračila se agentka.

„Jo. Jak sem řekla. Ráno tu byl takovej pán v nóbl obleku, a taky se ptal.“

„Hm.“ Millerová se rozhlédla. „A kde se bývalý majitel odstěhoval, náhodou nevíte?“

„To víte, že nevim,“ potřásla hlavou stará paní. „Na to se ten nóbl pán ptal taky.“

Millerová zaklela potřetí.

„Start!“ poručila, sotva dopadla na sedadlo svého vozu. „Langley!“ Auto se bezhlučně odpoutalo od chodníku.

Kdo může hledat Gomelského?

Jak vůbec mohl někdo vědět, kde jsme ho ukryli?

Čím déle o tom přemýšlela, tím víc si byla jistá, že smrt jejího kolegy i jejího bývalého šéfa není náhoda a souvisí s mužem, kterého hledala.

A jediný možný závěr, ke kterému docházela, se jí vůbec nelíbil.
Chtějí zabít i jeho.

Na zpáteční cestě zastavila na stanici Shell, připojila auto k nabíječce a vydala se na sousední pláž uspořádat si myšlenky, které jí divoce vířily hlavou. Od oceánu vál chladivý větřík a cuchal její černé, rozpuštěné vlasy.

Náramek s umělou inteligencí na jejím pravém zápěstí slabě zavibroval. Světle červený, lehounký a asi dva centimetry široký pásek Sato-Garmin Watcher II patřil ke špičce současné technologie. Nejenže sloužil jako mobilní telefon, počítač, kreditní karta nebo GPS, ale také monitoroval její tlak, tep, krevní obraz, funkce všech

orgánů a další medicínské věci, kterým sama nerozuměla. Právě teď ji upozorňoval na zvýšený tep.

104 úderů za minutu, a to se jen procházím...

Z Langley musely unikat informace.

Někde v Agentuře je krtek.

Komu mohla důvěřovat, a komu ne?

Ani si nevšimla, že ji nohy zanesly na pobřežní promenádu naproti dílně a obchodu motocyklů Harley Davidson.

„Kdo dneska ještě jezdí na těch staromódních strojích?“ zamumlala sama pro sebe.

Auta nebo motorčky se spalovacími motory se nevyráběly už dobrých patnáct let. Dílna působila jako zjevení z jiných časů.

Z jiných časů...

Millerová se zarazila v půlce kroku a vzápětí zamířila k dílně.

Vrata do dílny byla otevřená. Agentka se zastavila v jejich stínu.

„Haló. Je tu někdo?“ zavolala.

Její oči se po pár vteřinách přizpůsobily přítmí uvnitř. Na opačném konci dílny právě svařoval muž v montérkách.

Millerová váhavě vstoupila dovnitř.

„Haló!“ zvolala hlasitěji. Tentokrát ji muž uslyšel, sundal si svářečské brýle a neochotně se otočil.

Když viděla Gomelského naposled, měl zanedbaný plnovous, dlouhé mastné vlasy a kruhy pod očima. Špinavé oblečení na něm doslova viselo.

Svářeč stojící před ní se mu v ničem nepodobal. Jeho tvář byla zarostlá denním strništěm a umazaná od oleje, přesto neokázala zakrýt její téměř antickou dokonalost. Lemovaly ji krátké hnědé vlasy a pod nimi se na ni upíraly oči, které se svou barvou blížily lískovým oříškům. A kousek níž si nemohla nevšimnout vypracovaného těla bez špetky tuku, vyrýsované svaly na pažích a na hrudi.

A to břicho...

„Co chcete?“ řekl muž. Jeho tón nebyl zrovna přátelský.

Millerová v něm zachytila slabounký ruský přízvuk.

Je to on!

„Alexandře? Kapitáne?“

Gomelskij zkrivil rty a otřel si hřbetem ruky zpoceně čelo. „Co tu sakra děláte!?“

„Hledám vás, kapitáne.“

Když nereagoval, pokračovala. „Proč jste se přestěhoval, a nedal nám vědět?“

Jeho výraz ztvrdl. „Lhala jste mi!“

Kousla do rtu.

Takže mě poznal...

Nevěděla, jestli jí to má těšit, nebo ne.

„Byla jsem upřímně přesvědčená, že vám to dovolí,“ vysvětlila. „Ale ukázalo se, že nejsme schopni vytvořit vám neprůstředlnou identitu, která by vás dostala zpátky na ponorku. V téhle branži se

všichni znají už od Námořní Akademie, a dříve nebo později by se vaše krytí prozradilo. A to jsme nemohli dopustit.“

Bývalý kapitán jen pozvedl obočí, sáhl pro svářčeské brýle a otočil se zpátky ke své práci. Tím jí dal jasně najevo, že má odejít.

„Pamatujete se na mého kolegu, Micka Schumana?“ nedala se odradit.

Kapitán si chystal náradí a okázale ji ignoroval.

„Je mrtvý. Včera ho někdo zastřelil u něj v domě.“

Na okamžik se narovnal, ale neotočil se.

„Před třemi měsíci zemřel při autonehodě můj nadřízený, který nás poslal do Tegucigalpy. Jen my tři jsme znali váš případ, nikdo jiný.“ Millerová se odmlčela. „Zůstala jsem už jen já.“

Gomelskij se k ní konečně otočil.

„Jen já a vy,“ upřesnila.

Bývalý kapitán jaderné ponorky Ruské federace si ji zkoumavě prohlédl. Středně dlouhé černé vlasy měla na temeni nad levým okem rozdělené pěšinkou, v lehkých vlnkách jí padaly na ramena. Její uhrančivé oči byly v jednu chvíli modré, a v další nazelenalé. Nos ozdobený několika pihami dokonale zapadal do její tváře s plnými, trochu cynickými rty a vyzývavou bradou. Měla štíhlou postavu, výšku možná metr sedmdesát, na sobě lehkou béžovou košili, rifle a tenisky. Zbraň nezahlédl, ale mohla ji mít někde schovanou.

„Proto jste sem přišla? Varovat mě?“ Odložil rukavice na stolec, otřel si tvář a ruce do ručníku a sáhl po tričku nedbale přehozeném přes opěradlo židle. Nasoukal se do něho s mírnými obtížemi.

Snažila se příliš nezírat na jeho hrud' pod obrázkem Harleye na pozadí americké vlajky.

Přikývla a přitom si nechala vlasy padnout do tváře, aby jí nebylo vidět do očí.

„Chtěla jsem...“

Zvenčí vyšlehlo prudké světlo a tlaková vlna s ní smýkla dopředu a srazila ji na kolena.

Šokovaně se ohlédla. Nad nabíjecí stanicí, kde zaparkovala svůj vůz, se zvedal rudozlatý hřib ohně.

„Stanice explodovala,“ zamumlala s otevřenou pusou.

Něco ji srazilo stranou za těžký, dřevěný stůl s náradím.

Třesly dva nebo tři výstřely.

Ucítila závan větru ve vlasech a kovové cinknutí projektilů, které narazily do zdi za ní.

Gomelskij jí přitlačil hlavu k zemi a táhl ji za zápěstí směrem ke dveřím vzadu.

„Zacpěte si uši!“ zašeptal jí do ucha. „Teď!“

Poslechla a vzápětí na její smysly zaútočila vlna horka. Zatočila se jí hlava. V uších jí zapulsovala bolest. Kapitán ji mezitím odtáhl ke dveřím, otevřel je, vystrčil ji ven a vzápětí ji následoval. Kovové dveře se za nimi zabouchly. Zajistil je silnou ocelovou tyčí.

„Co to bylo?“ vyhekla, zatímco si masírovala uši.

„Sonický granát. Součást mého bezpečnostního systému.“

„Myslím to předtím!“ odsekla. „Někdo po nás střílel!“

Kapitánovo pravé obočí vylétlo vzhůru. „Působivý postřeh.“

Agentka mu věnovala vražedný pohled. „Co teď?“ S pažemi v bok se rozhlédla. Stáli v další dílně, o něco menší, a u protější zdi stál zaparkovaný stříbrný Harley Davidson.

„Teď co nejrychleji zmizíme. Nasedejte!“

Jestli měla nějaké námitky, spolkla je v okamžiku, kdy se z druhé strany dveří ozval silný náraz, a vzápětí dveře pokropila dávka ze samopalů.

To už seděla za kapitánem na motorce. Motor se rozeřval, jako by chtěl zničit celou budovu, vrata na protějším konci dílny se samočinně otevřela, a Harley vyrazil vpřed jako šelma puštěná z řetězu.

Sotva se ho stačila chytit kolem pasu.

Práh dílny přelétli vzduchem. Koutkem oka zahlédla vyběhnout dva muže ze sousedních vrat směrem k černému sedanu parkujícímu na chodníku, pak Harley zabočil prudce doprava a Millerová ztratila útočníky z dohledu.

Řev motoru neustával, naopak, zdálo se, že se ještě zvyšuje. Svět kolem ní se změnil v rozmazanou šmouhu.

Budovy kolem cesty zmizely, město skončilo. Sebrala odvalu a otočila se. Silnice byla prázdná. Nahlédla Gomelskému přes rameno. I když jí ve výhledu bránily neposlušné vlasy, zaregistrovala, že ručička tachometru ukazuje 245 kilometrů za hodinu.

V dálce zahlédla linku protínající obzor, železniční trať. Koleje křížily cestu nějaký kilometr před nimi. Zleva se blížil nákladní vlak.

Do prdele, tohle bude sakra těsné...

KAPITOLA 6

Základna Puškin, Mars

Antonov seděl na posteli, když se ozvalo zaklepání, a dovnitř jeho buňky vstoupil Igor Prochorov, zástupce velitele stanice a vysoký muž ve středních letech v dokonale padnoucích kalhotách a nejdražší bavlněné košili na Marsu.

Pokoje, respektive buňky habitatu Gagarin tvořil bílý interiér s led-světly na stropě. Buňka měla na délku pět a půl metru, a na šířku tři metry. Její vybavení, opět v bílé barvě, tvořil podlouhlý pracovní stůl s počítačem a velkou 2D obrazovkou, ergonomické křeslo, boxy na oblečení, prosklená skříňka, do níž Antonov umístil dva živé fikusy a kaktus, několik poliček, na nichž se vyjímaly marsovské kameny, a spací a sprchovací kout.

Prochorov se posadil vedle Antonova.

Několik sekund seděli vedle sebe v trapném tichu, dokud se Prochorov zhluboka nenadechl. „Víš, proč jsem přišel, Borisi.“

Antonov přikývl, aniž by zvedl pohled ze země.

„Chceš mluvit o tom, co se včera stalo na planině Tharsis?“

Antonov mlčky zavrtěl hlavou.

„Roskosmos tě oficiálně zbavil velení stanice Puškin, Borisi. Dočasným velitelem Puškina jsem byl jmenován já.“

Roskosmos byla vesmírná agentura Ruské federace se sídlem v Moskvě, ale špičky agentury permanentně pobývaly v ruském sektoru Clarkeovy vesmírné stanice.

Antonovovi uniklo krátké, odsuzující odfrknutí.

„Nemám z toho žádnou radost, Borisi, to mi věř. Tvoje jednání nebylo možné ospravedlnit. Vedení sem posílá z Marsovské Orbitální Stanice vrchního vyšetřovatele Zacharina. Přiletí zítra ráno. Bude mít na tebe spoustu otázek. Možná by bylo lepší, kdyby ses svěřil mně, někomu, koho znáš, než nějakému byrokratovi, kterému jsi ukradený, a který si hřeje zadek v kanceláři v bezpečí tam nahoře.“

Antonov nereagoval a dál zíral do prázdna.

„To neřekneš ani slovo, Borisi? Nepromluvíš si se mnou, se svým přítelem? Vždyť jsme v agentuře začínali spolu, kolik je to let? Osmnáct? Dvacet? No, jak myslíš. Ale abys nelitoval...“

Prochorov vstal. „Do příletu Zacharina zůstaneš ve svém pokoji a nebudeš se s nikým stýkat ani prostřednictvím sítě. Dal jsem Evženovi instrukce, aby tě odštíhl od MANETU a zbytku stanice. Zůstane ti přístup do videotéky a knihovny. Večeři a snídani ti doručím já osobně.“

„Ty hajzle,“ zašeptal Antonov.

Prochorovův výraz ztvrdl. „To jsem neslyšel, Borisi.“

„Chci mluvit s Ivanovem, předsedou Roskosmosu,“ řekl Antonov.

„To bohužel není možné. Je plně zaneprázdněn agendou na stanici A. C. Clarkea.“

„Tak s jeho zástupcem.“

„Ten je na dovolené.“

„Tak s tajemnicí. Mám právo na to, aby mě někdo vyslechl!“

Prochorov se ve dveřích ještě otočil. „Tady máš právo jen na to, co ti dovolím já, Borisi,“ uzavřel diskusi a dveře se za ním zasunuly.

KAPITOLA 7

Virginie, USA

Kapitán se krátce otočil přes rameno. „Máte implantáty?“ zakřičel. „Ne!“ Nebyla si jistá, jestli ji kapitán zaslechl.

V každém případě začali zpomalovat.

Proč brzdí, sakra!?

Ohlédla se. Černý sedan se rychle přibližoval.

Harley Davidson přešel neočekávaně do smyku sotva dvacet metrů před železničními závorami a zastavil. Vlak se nacházel nějakých osmdesát metrů od přejezdu.

Ani si nevšimla, že ji uchopil kolem pasu a táhne ji dál od motocyklu i kolejí, směrem ke krajnici. Černý sedan už byl téměř u nich.

Kapitán sáhl do kapsy, na zlomek vteřiny zahlédla váleček v jeho dlani, a pak Harley explodoval. Tlaková vlna jimi smýkla, ztratila rovnováhu, svět se několikrát bolestivě zatočil kolem dokola, a pak následoval ještě větší výbuch, když černý sedan narazil do vlaku. Připadalo jí, že její tělo přikryla těžká deka. Hlavu jí pokropila sprška hlíny a štěrku. Instinktivně si přikryla tvář pažemi. Přehnal se přes ni vlna horka. Když znovu otevřela oči, oblaka kouře už se rozptýlila a nebe bylo zase modré.

„Necítím nohy,“ zamumlala, a teprve pak jí došlo, že leží v příkopu u cesty, a těžkou příkrývkou je ve skutečnosti kapitán, který ji zalehl

v okamžiku druhého výbuchu. Jeho hlava spočívala na jejím pravém rameni, tváří odvrácenou od té její. Vlasy měl od hlíny a od krve. Dotkla se zarudlého místa na temeni a kapitán bolestivě sykl. Prohrábla jeho krátké vlasy a očistila je od kamení. Kapitán hekl podruhé, nadzvedl se na loktech a otočil, takže se ocitli tváří v tvář.

„EMP. Elektromagnetický pulsní granát,“ zachraptěl.

První výbuch způsobil elektromagnetický impuls, který zkratoval zapalování v motocyklu a benzín vybuchl. Druhý výbuch měl na svědomí neovladatelný sedan a jeho náraz do vlaku.

Přikývla, jak jen to bylo vleže na zádech možné. „To jsem pochopila.“

I její hlas zněl hluše a vzdáleně. Sáhla si na uši.

Žádná krev, naštěstí. Bubínky vydržely.

„Jste v pořádku?“ zeptal se kapitán. Jeho tvář lemovaná nebem vypadala starostlivě.

Nadzvedla hlavu, aby zkontrolovala zbytek svého těla, ale vzápětí klesla zpět do hlíny. „Ani nevím.“ Tentokrát už její hlas zněl více povědomě. „Ležíte na mně...“

„Ach, promiňte.“

Gomelskij se chvatně zvedl a pomohl jí vstát.

Nohy měla vratké jako by byly z gumy. Rifle měla celé od bláta, a to samé platilo o její světlé košili. Než stačila poznamenat něco vtipného o svém vzhledu, přistála nedaleko nich kvadrokoptéra. Z ní vystoupili dva muži v černém saku a s černými brýlemi na očích. Zamířili k nim a při tom oba sáhli k pravému boku pro zbraň, která podle velikosti dokázala prostřelit několik slonů v řadě za sebou.

„Jsme v prdeli,“ hlesla Millerová.

„Speciální agent Joe, Vesmírné síly Spojených států,“ představil se obrýlenec nalevo. „Speciální agent Bob, Vesmírné síly Spojených států,“ řekl obrýlenec napravo.

Oba muži se podobali sobě navzájem jako vejce vejci.

„Speciální agentka NSDA Millerová. Chtěli nás zabít. Ti v tom černém sedanu.“

Bob se ohlédl. Ze sedanu zbyla jen zuhelnatělá kostra. „Ti už nikoho nezabijí. Joe, přivolej forenzní tým, ať prozkoumá trosky a zjistí totožnost těch bastardů.“

Bob se otočil zpátky k Millerové. „Vy půjdete s námi.“ Pohlédl na kapitána. „Vy oba.“

„Ještě moment!“ Joe se otočil k agentce. „Dejte mi ten náramek.“

Millerová mimoděk přejela ukazováčkem po hladkém povrchu Watcheru, který se na slunci duhově leskl. „Mám tam všechno! Kontakty, kredity, fotky, pracovní soubory, a taky to stálo celou mou...“

„Dejte mi ho,“ uřál její protesty Joe.

„Mohou vás pomocí něj sledovat,“ vysvětlil Bob o něco přívětivěji.

„Experti z NSDA tvrdí, že je nevystopovatelný,“ nehodlala se vzdát Millerová.

Joe k ní natáhl pravačku dlaní vzhůru. „Experti tvrdí různé věci. Třeba že Kennedyho zabil osamělý střelec. No tak. Dejte mi ho.“

Svěsila ramena, kousla se do rtu a nerozhodně se otočila ke Gomelskému.

Kapitán nepatrně přikývl.

Odepnula náramek a podala ho Joeovi. „Pokuste se ho aspoň neztratit, *prosím!*“

„Bez obav!“ zakřenil se Joe, vyhodil náramek do vzduchu, tasil zbraň, následoval zášleh a k zemi se snášel obláček černého prachu a popela.

„Kurva,“ hlesla nevěřicně.

„Teď už vás sledovat nebudou,“ prohlásil spokojeně Bob.

Millerová vypadala, že se co nevidět vrhne na oba muže holýma rukama.

„Hej, klid,“ Gomelskij jí položil ruku na rameno.

Millerová vrhla na Joea vražedný pohled a otočila se k němu zády.

Joe se otočil ke Gomelskému. „A teď váš náramek.“

„Žádný nemám.“

Joe podezíravě přimhouřil oči. „A jinou elektroniku? Implantáty? Vy nebo ona?“

Kapitán zavrtěl hlavou.

„Tak mi odevzdejte ty chytré hodinky, co máte na zápěstí.“

„To nejsou chytré hodinky, ale námořnické mechanické hodinky Victorinox.“

Joe zaváhal.

„Nech to bejt, Joe, ty hodinky měl můj táta. Neobsahují žádnou elektroniku. Nastupte si!“ Bob kývl hlavou ke koptéře. „Spěcháme!“

„Máme na výběr?“ zeptala se Millerová s přimhouřenýma očima.

Oba muži se jako na povel zakřenili. Jejich bezchybně bílé chrupy se zaleskly na slunci. „Ne, madam,“ potvrdili dvojhlasně.

V koptěře napočítala šest křesel ve dvou řadách, interiér připomínal kabinu většího osobního auta. Chyběl tu volant, který nahrazoval polo-průhledný interaktivní displej přes celou přední část koptéry.

Bob kývl směrem k zadní řadě. Millerová obsadila krajní sedadlo, prostřední zaujal s jistým váháním Gomelskij, a vedle něj se posadil Bob. Joe si přisedl k pilotovi.

Pilot, plešatý muž se sluchátky na uších, se obrátil dozadu k pasažérům. „Připoutejte se.“

Stroj se rozechvěl.

„Kam nás vezete?“ zeptala se Millerová.

Pilot jen zvedl palec nahoru, a otočil se zpět k interaktivní obrazovce.

Chvění zesílilo.

„Idiot,“ zamumlala. „Jasně, že poletíme nahoru.“

Kapitán se zavrtěl. „Možná není takový idiot, jak si myslíte. Kde mají velení Vesmírné síly Spojených států?“

Kapitán zdůraznil slovo „vesmírné“, a agentce okamžitě naskočila husí kůže.

Stanice Arthura C. Clarkea...

„A kurva,“ pronesla Millerová.